



Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

**Διαιρέσις.**

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἔξω ἀπὸ τῶν γυμνασίων.  
 Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολι-  
 τῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπονά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δη-  
 μουσιῶ δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσιγρά.  
 Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ  
 φύλλο μου. **Φινίτο λὰ μούζικα.**

**Εἶπα**

ἀπαξ καὶ διὰ πάντα μιὰ φορὰ καὶ ὄξω ἀπὸ τῆς μπόρτας. Δὲν  
 δέχομαι ἀτομικαῖς διατριβὰς. Τὸ «θὰ σὲ βάρω στὸ Παλιό-  
 θρασι», πρέπει νὰ τὸ βγάλτε ἀπὸ τὸ κεφάλισι, γιὰτὶ δὲν  
 μπαίνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος στὴ πατσαβούρα μου γιὰ ἀτο-  
 μικότητεις.

**Ἡ Τράπεζα τοῦ Καλλιγᾶ.**

Ἀρχὴ τοῦ παρακλιτοῦ, κακῆς σὰς σπέραι, ὄξω ἀπὸ κείνου  
 ποῦ μὲ διαβάζον. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, — σὰς χρόνια τοῦ Ντα-  
 θέλη, — θεὸς σωτήριον κ' αὐτὸν, δὲν ζῶσε ὁ μακαρίτης σή-  
 μερα νὰ ξεπαστρέψῃ τινὰς — ὁ λεγόμενος Καλλιγᾶς, ἦτανε ἕνας  
 δικηγόρος, θρασύς καὶ ἀνθάδης σὰν τὸν ἀκέραιο χαρκατῆρ  
 τοῦ Στεφανίδη, δηλαδὴς περνοῦσε ἡ ἡγογία του, — τότενας,  
 δὲν ξέρω μὲ τί τρόπο, εἶχε ἀποκτήσῃ ἕνα χτήματάκι κει κον-  
 τὰ στὸ Τατόι τοῦ Βασιλέα, πρὶν νὰ μποῦμε στὰ χτήματα τὰ  
 σημερινὰ τοῦ βασιλέα.

Καὶ ὅπως μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸ περνοῦσε ἀπὸ τὰ χτήματα  
 τοῦ βασιλέα ἕνας χωριάτης, καὶ ἐκοψε μιὰ βεργούλα γιὰ νὰ  
 χτυπήσῃ τὸ ἄλογό του, καὶ βγήκε ἕνας φραγκοφορεμένος καὶ  
 τοῦ εἶπε :

— Βρὲ μασκρά, ποῖος σούδωκε τὸ δικαίωμα νὰ κόψῃς  
 βέργες, ἀπὸ μέσῃ ἀπὸ ξένα χτήματα, καὶ τούδωκε μὲλη τῆ  
 φραγκοσίην του καὶ δυὸ τρεῖς σφκλιάρεις — ἔτσι καὶ ὁ Καλ-  
 λιγᾶς μας τᾶφτειασε.

Ἦτανε τότες ἕνας στρατιώτης φαντάρος, ὁ Παπαδόπουλος,  
 ὁ ὁποῖος τῆ σήμερας εἶνε δικαστικὸς κλητόρας, ζῆ καὶ βασι-  
 λεύει, δηλαδὴς τούτον τὸ φαντάρο τὸν εἶχε σταίλει ἡ διοί-  
 κησις τοῦ τάγμα του νὰ πᾶρ. δὲν ξέρω ποῦ, ἕνα ἔγκραρο. Τὸ  
 λοιπὸς ξεκίνησε ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὸν ὄπλισμό του νὰ πᾶρ κα-  
 λικα του. Περιῶντας ἀπὸ τὸ χτήμα τοῦ Καλλιγᾶ τοῦ ἦρθαν  
 καὶ κάθισε νὰ τὰ κᾶν. Ἄλλοιως βρισκότανε καὶ σὲ ἐξοχή.  
 Ἄφησε τὸ ὄπλο του, ποῦ ἦτανε γεμάτο, σὲ μιὰ κοτρώνα, λίγο

παραπέρα. Καὶ κάθισε. Σὲ ἕνα λεπτό τοῦ μηνούτου, βλέπει  
 ἕνα ἄνθρωπο ἀπὸ πάνω του, μὲ τὸ ντουφέκι του νὰ τὸ ἔχει  
 μὲ σηκωμένο τὸ λύκο, ἀπὸ πίσω στὸν νωμό του ἀκουμπισμένο,  
 καὶ νὰ τοῦ λέγῃ:

— Φάτα, κερατὰ, ἡ σουσπεῖρα τὰ μυαλά. Καὶ τὸν ἔσπρωγε  
 μὲ τῆ λόγχη. Δὲν φτάνει αὐτό, ἀλλὰ τὸν ἔπιασε καὶ ἀπὸ τὰ  
 μαλλιά καὶ τούτριψε τὰ μούτρα μέσα στὰ μαγαρίσματά του.

— Σώνησε, ἀδελφέ, λέγει ὁ φαντάρος, δὲν τὰ ξανακάνω  
 πλιό.

Τὸ κοράϊδο τῆς φανταρίας ὁ Καλλιγᾶς, αὐτὸς ἦτανε, τὸν  
 ἄφησε καὶ τοῦ παραδῶκε καὶ τὸ ἄπλο.

— Τότ', τοῦ λέει ὁ Παπαδόπουλος, καλὰ σέχω. Φάσε καὶ  
 σὺ τὰ ἀποδέλεια. Καὶ στὸν ἀρχίζει μωρὲ μάτις μας στῆς  
 κοντακίαις, τούδωκε, ποῦ τὸν ἔκανε παστρουμᾶ. Φάτα, κε-  
 ρατὰ, ἐκαῖνον ἐκεῖ, τούλεγε, φάτα τὰ μισὰ, ἡ σου σπέρνω τὸ  
 μυαλό.

Καὶ τούτριψε τὴ μούρη καὶ τὸν ἔκανε τὸν ἄνθρωπο χειρό-  
 τερο καὶ ἀπὸ γουρουνόπουλο Ἀργίτικο.

Ἄμα ποῦ σηκώθηκε ὁ Καλλιγᾶς μας, μιὰ καὶ δυὸ καὶ στὴν  
 Ἀθήνα.

Πᾶει στὸ στρατηγὸ Χᾶν καὶ τὸν διοικητὴ Ντουρέτ καὶ  
 τοὺς διηγεῖται μὲ Καλλιγιστικὴ κατεργαρία τὰ καθέκαστα.

Φουρτίζεται ὁ Χᾶν, δίνει πίστη στὰ λόγια τοῦ δικηγόρου  
 Καλλιγᾶ, καὶ στέλνει τέσσαρους ἵππεῖς καθαλαρέους νὰ πιά-  
 σουν τὸν φαντάρο Παπαδόπουλο.

Τοὺς βλέπει ὁ Παπαδόπουλος ἀπὸ μακρὰ καὶ λέει μέσα  
 του.

— Αὐτοὶ οἱ σταυρωτίδες τὸ χωρὶς ἄλλο γιὰ μένα θᾶρχων-  
 ται. Θὰ δοῦμε.

Φθάνουν οἱ καθαλαρέοι καὶ σοῦ δένουν τὸν καλὸ μας φαν-  
 τάρο καὶ τὸν φέρνουν δεμένο στὴν Ἀθήνα. Τὸν παρουσιάζουν  
 μπροστὰ στὸν Χᾶν καὶ τὸν Ντουρέτ ποῦ παρευρισκότανε καὶ  
 ὁ Καλλιγᾶς μας κορδομένος σὲ μιὰ πολθρόνα.

— Στρατιώτης, λέει ὁ Χᾶν, τὸ κύριος Καλλιγᾶς, καταγ-  
 γέλους περὶ κοπρίους φάγους μούτρος τρίψημος μαγκάρας  
 μέσα. Τί ἀπολόγγει ;

— Στρατηγέ, λέει ὁ στρατιώτης, δὲν εἶνε ἀληθινὰ αὐτὰ.  
 Ἐγὼ περνοῦσα ἀπὸ τὸ χτήμα τοῦ κῆρ Καλλιγᾶ καὶ μὲ προ-  
 σκάλεσε νὰ συμφαγωθῶμε στὸ τραπέζι του, καὶ ἐφάγαμε μα-  
 ζύ. Τὰ μισὰ ἐγὼ καὶ νὰ μισὰ ἐκεῖνος. Μισὰ καὶ μισὰ. Ἄλ-  
 λοιότικα ἦτανε καὶ λίγο τὸ φαγεῖ μας.



Του Καλλιγὰ τοῦ ἤθε νὰ σπαρτάρῃ ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Ἀγρίψε.

— Πῶς, εἶπε ὁ φαντῆρας, λέω ψέμματα, κύρ Καλλιγὰ, ὅτι συμφάξαμε; Ὅτι μοῦκαρε τραπέζι;

Ἦστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ φαντῆρας ἀρχισε καὶ διηγήθηκε τὴν πᾶσα ἀλήθεια στὸν Χάν, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε νὰ πεθάνῃ στὰ γέλοια.

Ἡ ὑπόθεσις ἐπῆγε στὰ δικαστήρια, θαρρῶ, τὴν ἐγραψαν καὶ τὴν ἔχουν γραμμένη ὅλαις ἡ ἐφημερίδες.

Ἐκτοτε τότες, ἐγίνε τῆς παροιμίας νὰ λέγουν οἱ πολῖταις:

— Μὴ μιλᾶς πολὺ, νὰ μὴ σὲ κᾶνω Τράπεζα τοῦ Καλλιγὰ.

Αὐτὸ τὸ ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ὄθωνας, ὁσάκις φοραῖς συντύχενε νὰ περᾶ ἀπὸ τὸ χτήμα τοῦ Καλλιγὰ, καὶ ἔλεγε στὴν Ἀραλία, ἐδῶ εἶνε ἡ τράπεζα τοῦ Καλλιγὰ.

Ὅλα αὐτὰ ξέρετε γιατί σὰς τὰ περιδιᾶγραφα; Γιὰ νὰ ἔλθω στὸ λόγο, νὰ σὰς πῶ, ὅτι τὴν σημερινὴ Ἐθνικὴ Τράπεζα τὴν κατήντησε ὁ Καλλιγὰς, Τράπεζα τοῦ Καλλιγὰ. βρωμοτράπεζα.

Τέτοιοι κερτορωμοὶ εἴμαστε καὶ τέτοια θέλομε. Ἐπρεπε ὅμως νὰ βρεθῇ καὶ τὴν σήμερῃ ἓνα ὄμοιο κοροῖδο τῆς φαντασίας, σὰν τὸν Παπαδόπουλο, νὰ τοῦ τρίψῃ τὴ μούρη ἀλλὰ μιὰ φορὰ, ἐκεῖ πού πρέπει, γιὰ νὰ βάνῃ γινῶσι πῶς ἄλλοτες νὰ καταστρέφῃ τὸ φτωχὸ λαό.

Ἔχω δὲ γιὰ τὴ Τράπεζα τοῦ Καλλιγὰ, νὰ σὰς πῶ τέτοια μυστήρια καὶ χειρόπικιστα πράγματα, πῶ εἶνε νὰ ἀνατριᾶστε ὅλοι σὰς, νὰ ἴδῃτε ληστείας ζωντανές! Περιμένετε.

**Δίκαια μοῦ γράφουν**

μερικοὶ νοικοκυραῖοι ἐκ Κέρκυρας, Αἴγιο, Χίο, Σάμο Σμύρνης Κωστατινὸπολις, Ἀλεξάνδρεια, Παρίσι, καὶ ἀπὸ ἄλλαις ποι-



**Μὰ σὺ, κ. Καλλιγὰ, κοντεύεις νὰ φᾶς ὅλη τὴ Τράπεζα, μὲ τὸ δὸς μου καὶ δὸς μου. Νὰ ἓνα μο- νόλευρο καὶ ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ.**

λιτείας, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ὅτι πῶς, ὡς ὄντες καὶ αὐτοὶ Ἕλληνας, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ γράφουν στὴν ἐφημερίδῃ μου «Πατριᾶνθρωπος», καθότις ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε μόνη ὅλη ἡ Ἑλλάς, οὐτε ὁ Γεώργιος βασιλεὺς μόνον τῆς Ἀθήνας, ὅπως

Μοῦ φάγατε τὸ κεφάλι. Μιὰ μέρα σὰς ἀφίνω ἀχτένιστα, (δηλαδή βδομάδα), καὶ μοῦ γίνεστε ἄνω κάτω. Θὰ πιάσω κάμμι μίαν μέρα τὴ ψαλλίδα, νὰ σὰς θερίσω πατόκορφα καὶ ἄς μὲ λείει ὁ κόσμος κουτρούλενα καὶ κασιδιάρα, ἄς γίνῃ τὸ κεφάλι μου χειρότερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν φωτιοκαμένο ἄντρα μου, τὸ ζεματισμένο γάττο, πού νὰ ἦτανε μαύρη ἡ ὄρα πού τὸν ἔδλεπα.

Τ' ἀκούγε αὐτὸ ὁ κύρ Φυστέκας, τὸν ἐπιανὸν τὰ νεῦρά του καὶ ἐμπαινε στὴ κάμπρα, πού ἔκανε ἡ γυναῖκά του τὴν ντουαλέτα τῆς καὶ ὅλας θυμὸ ἔλεγε:

— Βρὲ κυρία γυναῖκα, τί σοὺ κᾶνω καὶ μὲ βρίζεις; Τί χεῖς μὲ τὰ μαλλιά σου καὶ τὰ βάλιας μεταμένα; Φαγώσου μανήχη μ' αὐτὰ τὰ βρωμομαλλιά σου, πού νὰ πέρῃ σκαπίδι νὰ σοῦ τὰ φᾶ ὅλα.

Εἶ: αὐτὰ ἡ Κυρηνέικα λυσσασμένη γιὰ καυγὰ τοῦ ἀπντοῦσε ἀμέσως:

— Κασίδι, μηδαμῖνε γάττο, ψωιδάρα, οὕτω νὰ μὴ σὲ βλέπουν τὰ μάτια μου, ξεμωραμένα. Σὲ συχίθηκα μ' ὅλα τὰ κρίματά μου. Δὲν σοῦκα χιλιάκις φοραῖς, ὅτι, πῶς ὄντας ἡ γυναῖκα κᾶνῃ τὴ ντουαλέτα τῆς στὸ θαλάμι τῆς, ὁ ἄνδρας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μπαινῇ μέσα, γιατί μπορεῖ νὰ ἦναι ἰνεγκλιζὲ φροῦμ φρανσέ.

— Ὅρος σκαρταδασμένη γυναῖκα. Πού μοῦ τᾶμαθε; Παλαθῆ, τὰ γαλλικὰ καὶ θέλεις νὰ μοῦ μιλήσης καὶ φραντζέζικα;

— Τὰ γαλλικὰ ἐγὼ τὰ ξέρω ἀπὸ τὴ κοιλιά τῆς μάνας μου, μαθημένα, σπανούλικα, πού θὰ μοῦ κᾶνῃς καὶ ἐρώτησις; Νὰ δὲ. Νὰ θέλῃ νὰ βάνῃ καὶ κᾶνῃς λίγη ποῦδρα, λίγο ἄσπρο, ὁ κύριος ἀπὸ ἴδω, πρέπει νὰ ἦναι τῆς παρουσίας. Πῆρες γυνοῖκα, κκομοῖρη, πού νὰ τὴν εἶχε ἄλλος ὅθι τὴν εἶχε σὰν τὸ κρὺ νερό. Ἡμῶνα γὼ γιὰ σένα; Ὅχι, ἀνάποδα τὸ εἶπα, ἦσουν αὐ γιὰ μένα;

Δὲν πᾶς νὰ βόσκη πρόβατα καὶ χᾶνε; πέντε δέκα, Καὶ σένα τὸ κορμάκι σου δὲν εἶνε γιὰ γυναῖκα, Καὶ μάλιστα πλειότερο γιὰ μὲ τὴ Κυρηνέικα.

— Ξεπαρμένη, ὅποιος, ἔχει πολλὰ λόγια μὲ σένα, εἶνε

εἶνε δοῦκας τοῦ Μυστρά, χωρὶς δουκάτο, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι πῶς, εἶμαι ὑπόχρεος, ὅπως ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, εἶνε βασιλεὺς ὄλων τῶν Ἑλλήνων, καὶ μεριμνᾷ περὶ ὄλων, ἔτσι καὶ ἡ ἐφημερίς μου, τὴν ὁποία ἀναγνωρίζουν ὡς Πανελληνίον σατυρικὴ ἐφημερίς, πρέπει νὰ γράφῃ, περὶ ὄλων, ὅπως καὶ γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἔτσι καὶ γιὰ τῆς ἐπαρχίας καὶ ἐξωτερικόν.

Ἔχετε δίκαιο, πατριώταις, πολὺ δίκαιο, ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς καὶ δὲν φτάνει τὸ φύλο μου, ὁ «Πατριᾶνθρωπος» νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ ὄλουνοῦς, θὰ φροντίσω ὑστερὰ ἀπὸ λίγο κειρὶ νὰ σὰς τὸν μεγαλώσω, ὅπως μεγάλωσε καὶ ἡ Ἑλλάδα, γιὰ νὰ μπιρέσω νὰ σὰς εὐχαριστήσω ὄλουνοῦς. Τί ἄλλο θέλετε;

**Οἱ ὑπάλληλοι**

Τοῦ ἵπποσιδηροδρομοῦ ἔκανον καὶ αὐτοὶ ἀπεργία, γιατί ὁ μεγάλος σύμβουλος καὶ μεγαλειότερος μέτοχος αὐτοῦ ὁ κύρ Καλλιγὰς μᾶς μὴ ἀναγνωρίζοντας καὶ αὐτὸς τὸ νέο νόμισμα, θέλει νὰ πληρῶνῃ αὐτοῦς κατὰ τὸ παλαιὸ, ἐνῶ τὰ εἰσιτήρια τὰ εἰσπράττει κατὰ τὸ νέο. Τόσο δὲ κακί, — πού κακὸ νὰ τοῦρῃ, — τὴν ἐπικαθε, ὥστε τὰ προχθὲς ἐγίνε ἀλογο καὶ ἐξουτίκισ σ' ἓνα τρομβᾶ, γιὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὸ ἄχυρο ἐνὸς ἀλόγου καὶ τὸ φᾶν αὐτός. Νά!...

**Κύριε Διευθυντή,**

σὺ πῶς τὴν μοιράζεις τὴν δικαιοσύνη, μὲ τὴ μπαλάντζα ἡ μὲ τὴ ζυγαριά;

Ἡ ὅλα ν' ἀνοίξουν τὰ χαρτοπαικτεῖα ἡ ὅλα νὰ κλείσουν. Γιατί τάχα; μου σὲ μερῖκὰ νὰ παίξουν ἓνα νύχτα, — μὲ κλεισμέναις τῆς πόρταις κατὰ συμβουλή ξέρε; πιανῶν, — καὶ ἄλλα, ὅπως παρὰ εἰγμάτων λόγου χάρις, τοῦ κύρ Πούρου τὸ χαρτοπαικτεῖο τὸ πολιορκιοῦν μὲρῖα νύχτα κλητῆρες καὶ γουρ-



**Γιὰ μιὰ πεντήρα γίνομαι καὶ ἄλογο ζῶο.**

νοφύλακες, ἐνῶ ἐρισμένα καὶ ἀόριστα χαρτοπαικτεῖα μένου ἀνοιχτά. Ἐλαβα ἐντολὴ παρὰ τῆς οἰκοκυρῆς νὰ κᾶνω γνωστὸ στὴν Ἀθήνα, ὅτι τὸ χαρτοπαικτεῖο τοῦ ἄνδρα τῆς, ἔπαψε ἀπὸ κειρὶ νὰ ἐργάζεται, ἂν καὶ ὑπάρχη στὴν Ἀθήνα ἀπὸ ἴδω καὶ δεκαπέντε χρόνια, γιατί τάχα τόση καταρροᾶ

— Νὰ καὶ σὺ.

Αἶ τὴρα ἀνδρόγυνο πού ἔβριζετο ἔτσι, ἦτανε δυνατὸ νὰ ζήσῃ καλὰ;

Μάλιστα μιὰ μέρα, πού ἡ Κυρηνέικα ἦτανε στολισμένη ἀλλὰ μόδα καὶ ἦτανε ἐτοιμὴ νὰ βῆγῃ ὄζω νὰ ξεσκᾶσω λίγο, καὶ ἔχε ἔνοια τὸ φαγεῖ καὶ τὰ παιδιὰ νὰ μὴ λαίρωθουν. Ἄν ἀργήσω καὶ λίγο περισσότερο, στρώσε τραπέζι καὶ περιμένε. Τὰ κλειδιὰ τοῦ κομοῦ τὰ πῆρα ἀπ' ἄνω μου, γιατί ἔχω τασημένα τὰ κουταλάκια μὲσα τοῦ γλυκοῦ, καὶ δὲν σὲ πιστεύομαι. Ἀκούς;

— Καὶ πού θὰ πᾶς μὲς τὸ καταμασήμερο;

— Δὲ θὰ σοῦ δώσω λόγο. Θὰ πᾶω ὅπου θέλω. Θὰ πᾶω νὰ κᾶνω κέρτε, θέλεις ἄλλο;

— Οὐ πού νὰ σοῦ πέρῃ νταμπλᾶς στὸ δρόμο νὰ μὴ προφθάσῃ; νὰ γυρίσῃς, νὰ σὲ φέρουν μὲ τὴ σκάλα. Μωρὴ, δὲν βλέπεις τὰ σπᾶ μαλλιά σου, δὲν βλέπεις μπάρεμου τὰ μούτρα σου στὸ καθοῦρη, πού εἶνε νὰ συχθῇ ἄνθρωπος νὰ φτύνη ἀπ' ἄνω σου, μόνον μοῦ θέλεις καὶ κέρτε;

— Θὰ σοῦ δείξω γὼ σένα, Μπερτόλδα τῆς ἀγγημῆς, ἂν ἀξίζω ἡ δὲν ἀξίζω, γουρσοῦλεμέ. Ἀεινέστε, παιδιὰ.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ καθημερῶσινοι καυγάδες ἦτανε πού ἔκαναν τὴ Κυρηνέικα νὰ τὴ ψίσῃ μὲ τὸν Μπαρμπανγιοῦκο. Ἐγύεσε τὸπο νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν ὁποῖο ὡς ξέρετε, τῆς τὸν φορτώσαν χωρὶς νὰ θελῃ.

Τόρα ἐρχόμαστε νὰ ξετάσωμε καὶ τὰ αἴτια πού ἔκαναν τὸν Μπαρμπανγιοῦκο νὰ τὰ φτεῖσῃ μὲ τὴ Κυρηνέικα καὶ νὰ τρελένεται γιὰ δαῦτη. Ψούνησε ἀπὸ σβέρκο.

Εἶχε καὶ αὐτὸς ὁ κκομοῖρης σὰν ἄνθρωπος τὰ μερῖακα του.

Αὐτὸς πάλι εἶχε ἄλλαις φαγομάρις στὸ σπίτι του.

Εἶχε μιὰ κέρη σπουδάσει στὸ Ἀρσάκειο, καὶ ὅταν τελείωσε



**Καὶ πού θὰ πᾶς μὲς τὸ καταμασήμερο;**

Ζουρλὸς, κλείσου ἴδω μὲσα καὶ φαγώσου μὲ τὰ ρούχῃ σου, διανομισμένη.

— Ἀειντε, ἀειντε, ξεκουτιάρη, τράβα κᾶμπο.

— Νὰ τύφλες στὰ μάτια σου.

**3 ΥΠΟΦΥΜΛΙΣ**

**Ο ΞΕΜΩΡΑΜΕΝΟΣ**

**Γ'**

**Καυγάδες σπιτικοί.**

Γιὰ νὰ μιλήσωμε καὶ μιὰ στάλα φιλοσοφικὰ, σὰς λέγω, ὅτι ὅταν συμβαίνει κᾶνῃν ἄτοπο εἰς ἓνα ἄνθρωπο, πρέπει νὰ γυρέψωμε νὰ βροῦμε τὴν αἰτία, πού ἀνάγκασε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο νὰ κᾶνῃ ἄτοπα. Τοῦτο λέγεται, τὸ παρκινιοῦν αἰτιον.

Ἐκ' ἐφες, σκώτωσε; Πρέπει νὰ βροῦμε τὸν λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἀναγκάσθηκα νὰ κλέψῃς ἡ σκωτώσης. Ἐδᾶλες καμμιά κουκουδούμυκλα στὸ χέρι, τῆς ὑποσχέθηκα; νὰ τὴν πάρῃς, καὶ ἐπειτα ἀφοῦ τὴν γλέντησε καλὰ καλὰ, τῆς δίνεις τὰ πκοῦτσια; Πρέπει νὰ δοῦμε, γιατί τὸ ἔκανες τοῦτο; Γιατί εἶσαι μπέρμπος; Κι' αὐτὸ ἀκόμη πρέπει νὰ βροῦμε, γιατί νὰ ἦσῃς μπέρμπος καὶ τιμουτοτρόπω καθεξῆς.

Λοιπὸν μέλλει τόρα καὶ μεις νὰ βροῦμε, πούος λόγος ἀνάγκασε τὴν κυρία Κυρηνέικα νὰ πιάσῃ ἔρωτα μὲ τὸν κύρ Μπαρμπανγιοῦκο, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος; ἦτανε πκντρεμένονι καὶ μὲ παιδιὰ μαλίστας.

Σὰς εἶπα, ὅτι ἡ κυρία Κυρηνέικα ἦτανε πεισματάρη, ἀγρια, κκορογυνοῖκα, μουρμουροῖκα, γυρνοῖκα, δύστροπη, κκοροῖζικη πλάσι τέλος μ' ὀλίγα λόγια.

Ὅταν δὲν εἶχε νὰ ἀνοίξῃ καυγὰ μὲ κᾶνῃν γιὰ τὸ τίποτις, ὅταν δὲν εὔρισκε ἀφορμὴ νὰ πιασθῇ, ττακονότανε μὲ τὰ μαλλιά τῆς τὰ ὁποῖα, ὅταν ἤθελε νὰ τὰ χτενίσῃ καθε Κυρηνέικη, γιατί τῆς ἄλλαις μέρας βαρυνότανε, καὶ ἦτανε πλεγμένα σὰν τῆς κατσίκας τὰ μαλλιά, καὶ δὲ σέπλεχαν, τὰ τραβοῦσε μὲ τὴ τσατσάρη, ξερίζωνε τὰ μισὰ καὶ ἔδινε βλαστιδι, πού πήγαινε γόνα:

— Ρημιδικὰ, πού νὰ ρημάξετε, νὰ μὴ σὰς ἔχω πλιό.



Έναντίο ενός κατάστημα, και όχι για τὰ ἄλλα. Θέλουν τραμπούκο; Δὲν βγαίνει. Ἐκεῖνος θὰ κυτάξῃ νὰ κἀνῃ ἄλλη δουλειά. Στέλνετε φρουρούς; Στέλνε ὅσο θέλετε. Παράς δὲν βγαίνει. Ἡ νὰ τὰ κλεισῆς ὅλα τὰ χαρτοπαικτεῖα, κύριε Διευθυντῆς, ἢ μεθαύριο τὰ βγάξω ὅλα στὰ φῶρα. Νέτα σκέτα, καθαρά καὶ ξάστερα. Τὰ λαθρεμπόρια στὴν Ἑλλάς δὲν περνοῦν, παρά μὲ πλάταις. Κατάλαβες;

**Κλειδῶνω, μανταλῶνω**

τὸν κλέφτη μέσα τὸν ἀφίνω. Αὐτὸ τὸ νοῦσμά μου τόλεγε μιὰ βολὰ ἢ κυραμάνα μου, ἢ ἡ κυροῦλά μου, ὡς καθὼς καταπῶς λέτενε καὶ σεῖς. Κ' μιὰ ἄλλη, ἔποιος τὸ νεομάθη, δὲν τὸ γερονταφίνει. Μ' ἄλλα λόγια. Αὐτὸς ὁ κύρ κύριος Δειχτάκης, ποῦ ἦτανε ἀπὸ τὸ καιρὸ τῆς Ἀλωπεύς καὶ τοῦ Γαδάρου ἐπίτροπος στὴν ἀγία Βιρήνη, καὶ δὲν κατῶρθωσε μέσα σὲ σαράντα χρόνια νὰ τὴν ἀσβεστώσῃ, πράγμα ποῦ ἔκανε ὁ κύρ Κατζίμπαλης σ' ἓνα χρόνο, ἅμα παρέλαβε τὴν κουρβανὰ τῆς ἐκκλησίας.— ἔπαινός του, καὶ χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκη νὰ τὸν ἐπαινέσουν ἄλλοι, — αὐτὸς, λέγω, ἔχωσε τὴν οὐρά του στὸ Φτωχοκομεῖο. "Ὅπου παράς καὶ ὁ κατεργάρος μέσα. "Ὅπου λαδομπυρκο ἐκεῖ κ' ὁ ποντικὸς χῶνει τὴν οὐρίτσά του μέσα καὶ τὴν βγάξει καὶ τὴ ξερογλείφει.

Ὁ Δειχτάκης λοιπὸν ἔχωσε τὴν οὐρά του στὸ Φτωχοκομεῖο.

Τὸ κακομοῖρη, ἀξιολύπητος μὰ τὸ Χριστὸ ἄνθρωπος ὅλο διχειρίσεις θέλει νάχη, καὶ . . . ὅ,τι κολλήσῃ. Ἐπειτα δὲ, ὁ δουλεύων ἐν τῷ ναῶς καὶ ἐκ τοῦ ναῶς ἐκστραφιστηρῆσεται. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ προφέρω κίολις.

Πάλι θὰ μοῦ κάνετε τὴ παρατήρησις :

— Καὶ καλῶ, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε κακοὶ καὶ ψυχροὶ γιὰ τὴ μουτσουναρά σου; καὶ μόνο τὰ μούτρα σου εἶνε τίμια! "Ὅχι. Δὲν εἶνε ἔτσι. Καὶ ἀκούσετε πῶς θὰ μιλήσω :

— Ἐλα δὲ σὺ, κύρ Δειχτάκη, φιλόανθρωπε, γιατί, παρακαλῶ σε, γιατί, δὲν πληρώνῃς τὴν ῥώχολογιὰ ταχτικά; Μόνο λές, σήμερα δὲν ἔχει τὸ ταμεῖο πράδες καὶ περάσετε τὴν ἄλλη ἐβδομάς, καὶ τὴν ἄλλη ἐβδομάς, τοὺς λές, περάσετε τὴν παραπάνω, καὶ ὅταν ἔρχωνται τὴν παραπάνω τοὺς πληρώνεις ἀντὶς γιὰ τρεῖς βδομαδες, μόνο δύο, καὶ τῶς τὸ ἓνα βδομαδιατικό ἐπιχωρήγημα;

Κύριοι πολῖται, θὰ σὰς φανῇ περίεργος πράσος, σὰν τι ἄραγες νὰ ἦναι ἐκεῖνο τὸ βδομαδιατικό ποῦ τῶει ὁ κύρ Δειχτάκης, ὁ τίμιος, τίποτα, μία καὶ πενήντα. Ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ καὶ

ἦτανε ἀπάνω στὸ καιρὸ τῆς. Μισοωριμασμένο σύκο, ἀλλὰ καλὸ πρᾶγμα, ξέρετε δὲ, ὅτι κατὰ τὴν παροιμίαν τοῦ λόγου, τὸ καλὸ σύκο, τὸ τῶει ἢ κουροῦνα.

Ἡ Πιπίτσα, ζωηρὸ κορίτσι καθὼς ὅλα τῆς ἐποχῆς μας, τᾶμπλεξε μένα φοιτητῆς.

Τὸ καιρὸ ἐκεῖνο δὲν ὑπᾶρχαν οὔτε κλητῆρες, οὔτε χωροφύλακες φρουροὶ στοὺς δρόμους τοῦ Ἀρσακείου. Καὶ ἐπομένως κάθε ξελαγιασμένος νέος ποῦ τὸν ἔχανες ποῦ τὸν εὑρίσκες καραοῦλι ἀπόξω ἀπὸ τὸ Ἀρσακείο. Τὰ καυμένα τὰ κορίτσα τραβοῦσαν τὸ διάβολό τους. . . .

Παρντόν : Εἰς τὴν ἄλλη ὑποφυλλίδα, ἅμα τελειώσωμε τούτη μὲ τὸ καλῶ, ἔχω νὰ σὰς διηγηθῶ κατὰ ἀληθινὰς ἱστορίας Ἀρσακειακαῖς, ποῦ νὰ φρίξῃ τὸ πνεῦμα σὰς καὶ σὰς φύγη ὁ νοῦς σὰς ἀπὸ τὸ κεφάλι. Εἶνε μερικοὶ, ποῦ κάνουν τὸν φιλόπατρις καὶ μοῦ λέν : — Δὲν κάνεις καλὰ νὰ χτυπᾶς τὰ ἀνώτατα καθιδρύματα τοῦ ἑλληνισμοῦ, διότι οἱ ὅξω ἔλληνες ἀποθαρρύνονται. Ὁραία λογική. Νὰ λέμε τὸν Κουμουνοῦρο ξεφάνερα κλέφτη, εἶνε καλὰ, δὲν ἀποθαρρύνονται τότενες οἱ ὅξω ἀποδῶ ἔλληνες, μοῦ λέτε μπράβω, καλὰ τοῦ τὰ γράφεις, γιὰ τὸν Τρικουπῆ, τὸ ἴδιο, καλὰ τὸν στολιζεις. Νὴν φανιέντο. Αὐτοὶ ὁ ἓνας ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο κυβερνοῦν τὴν Ἑλλάς, καὶ εἶνε γνωστοὶ σ' ὅλο τὸ κόσμον καὶ τὴν ὑφήλιο, καὶ νὰ ὑβρίζωμε, — "Ὅχι νὰ ὑβρίζωμε, — ἀλλὰ νὰ χτυποῦμε αὐτοὺς, κάνουμε καλὰ καὶ ἄγρια, ἐνῶ εἰς τὰ μούτρα αὐτῶν ἐξετελιζεται ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἐνῶ ἂν χτυπήσῃς ἓνα στραβὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιο δὲν βλάπτει ὅλη τὴν Ἑλλάς, εἶνε ἄσχημο. Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα. Ἀλλὰ δὲν

πενήντα ποῦ τῶει ὁ φιλόανθρωπος κ' ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ 100 ἄτομα, πῶσα γίνονται τῆς ἐβδομάς; Ἐκτὸ πενήντα τῆς. Κατάλαβετε;

Ἀλλὰ καὶ ἓνα ἄλλο ἀφοῦ τὸ ἔφερε ὁ λόγος : Μιάμιση δραχμὴ τὴν ἐβδομάς, φτάνει νὰ φάῃ ἓνα ἄτομο ἔανθρωπου; Τὶ διάβολο, ἅμ ἓνας ποντικὸς γιὰ μιὰ βραδιά μπορεῖ νὰ σοῦ φάῃ ἓνα ψωμί 60 λεπτῶ, πῶς λοιπὸν θὰ ζῆσῃ ἓνα ἄτομο ἑπτὰ μέραις μὲ μιὰμιση, ἀπὸ τὴν ὅποια τῶει τὴ μισὴ ὁ Δειχτάκης, μὲ τὸ δὲν ἔχει τὸ ταμεῖο, σ' ἔματις νὰ ἦνε κἀνένα κεντρικό.

Μιζέρια, κλειψὰ παντοῦ, παντοῦ ἀθλιότητα.

**Ἐκانون οἱ πιλοπόλιδες**

ὅλοι μιὰ συμφωνία ἀναμεταξύ τους νὰ μὴν ἀνοίγουν τὰ μαγαζὰ των τῆς Κυργιακάδες, καὶ ἔδωκαν τὸ λόγο τῆς τιμῆς των. Πάει καλὰ. Ὁ κατεργάρος ὁ Σταθόπουλος, ὁ ὅποιος ἔδωκε καὶ αὐτὸς τὸν λόγο τῆς τιμῆς του, τί ἐσκέθηκε.— Σταθῆτε, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, σεῖς ὅλοι κοροῦδα, κ' ἐγὼ σὰς διορθῶνω. Σφίλζετε σεῖς, καὶ ἀνοίγω ἡγὼ μονάχος, καὶ κάνω τὸ κολαῖ μου. Θὰ κερδίσω τοῦ κόσμου τὸν παρά. Καὶ ἀνοιξε τὴν περασμένη Κυργιακή. Ὅταν τοῦ κἀναν παρατήρησι οἱ ἄλλοι, γιατί νὰ παραβῆ τὸν λόγο τῆς τιμῆς σου, ἀπάντησε, ὅτι τ' ἀνοιξε γιὰ νὰ βγάῃ τῆς μυίγιας. Δὲν ντρέπεσαι καυμένη; Μιὰ Κυργιακή ἔχομε καὶ σὺ θέλῃς νὰ τὴ χαλάσῃς, δουλετοῦ Μαμωνᾶ καὶ τῆς αἰσχροκερδαίας μπουνταλᾶ. Μπὰς κ' εἶσαι ἐβραῖος; Πές μας τὸ νὰ σὲ λέμε τότενες, ὅχι Σταθόπαυλο, ἀλλὰ τσιφούτη.

**Μπουγάτσα.**

βασιλική, φτειασμένη μὲ τέχνη πρωτότυπη, μὲ καθαρῶτατο βούτυρο, ποῦ νὰ τῶῃ ἢ μάνα καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίνῃ, καὶ λουκουμαδες σὰν ἀφρόγαλα μὲ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ, φτειάνει στὸ Περαιὰ ὁ σιμιτζῆς κύρ Γιάννης Στεργιανός, ποῦ ἔχει τὸ σιμιτσί δικό του πλησίον στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ δίπλα στὸ σπίτι τοῦ κύρ Θανάση Κόλλα. Ἀμα λοιπὸν κατεβαίνετε στὸ Περαιὰ, τρεχάτοι χωθῆτε στοῦ Στεργιανοῦ, φάτε, πραιοτῆτε, φάτε μπουγάτσα ὡς ποῦ νὰ σκάσετε, γιὰ νὰ μὴ ἀφήσωμε οὔτε ἓνα δράμι γιὰ τοὺς Περαιώτας, οἱ ὅποιοι μὰς τὴν ἔτρωγαν τόσο καιρὸ, τὰ σκυλιά, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσουν καὶ μὰς τοὺς Ἀθηναίους. Δέχετε καὶ παραγγελίας.

εἶνε ἔτσι, ὅπως τὸ λέει σεῖς, εἶνε ἔτσι ὅπως τὸ λέγω ἡγὼ.

Τὸ καλὸ πρέπει νὰ χτυπιέται ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκειται. Ἄν κἀνῃ λάθος ὁ Θεός, πρέπει νὰ τοῦ λέμε: Κύριε Θεέ, δοξάζωμε τὴν παντοδυναμίαν σου, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ ἔκανε λάθος, διότι ἐρικεσες ἓνα ἄνθρωπο μὲ στραβὴ μύτη, ἐπομένως, μέσα, στὸ κρατητήριον τοῦ ἔκειου, ἢ ἂν στεναχωριέσαι ἐκεῖ, στὴ κατώγα τῆς ἀστυνομίας.

Στὸ προκείμενον. Ἡ Πιπίτσα τὰ εἶχε φτάσει μ' ἓνα θεοπάλαβο γκαρσόνι, καὶ μιὰ μέρα ἀντὶ νὰ πᾶῃ σχολεῖτο, τόκανε στρίφονα καὶ πῆγε μὲ τὸν παστρικό τῆς στὸν Ἄντρον τῶν Νιμφῶ. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ συνέβαινε συχνὰ, πυκνὰ, ὡς ποῦ ὁ Μπαρμπάγιουκος τὸ πείρε ἀπὸ κατὶ φίλους τοῦ μυρουδιᾶ, καὶ τοὺς τσάκωσε ἐπ' αὐτόφωρον. Καὶ τῆς μὲν Πιπίτσα; ἔδωκε παρά μιὰ τεσσαράκοντα, τοῦ δὲ ἄλλουνοῦ ποῦ ξελάγιασε τὴν κόρη του, ἤθελε λέει, νὰ τοῦ κἀνῃ ἀγωγή, περὶ ἀποζημιώσις ἠθικῆς, διαφθαρμένης τοῦ καριτσῶ του. Ὡς ἐκεῖ τοῦ ἔρτασε τὸ κεφάλι.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ κόρη του, ἐπειδὴς ἔνεκα τῆς περιστασις τούτης ἰποβλήθηκε ἀπὸ τὸ σχολεῖτο, καὶ ἐπειδὴς σὰν τελειοδίδυχτος ποῦ κόντευε νὰ ἦνε, τῆς ἔφαγε ἀπὸ τὸ μπαμπάκι τῆς—προσβολὴ κατὰ μούτσουνα—τόσο τὴν ἔφερε ἡ φιλοτιμίαν τῆς, ὥστε μιὰ μέρα, ἔστο μὲ τὸ νὰ μὴ ἦχε τίποτις ἄλλο, ἔφαγε ὅλη τὴν ποῦδρά τῆς γιὰ. . . νὰ φουμακωθῇ, καὶ ἀφοῦ ἀπέτυχε, ἔκανε καὶ δευτέρην ἀπόπειραν δολοφονίαν τοῦ ἐκυτοῦ τῆς, καὶ ἔπεσε ἐξέπιτηδες ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς γιὰ νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι τῆς νὰ ξεμπερδεύῃ.

Κορίτσι πρᾶμα εἶχε μυαλὸ νὰ σκερθῇ; Τᾶλλα στᾶλλο.